

MARIJIN LIST

BREZMADEŽNA

Nevtepeno Poprijeta Devica Marija

Pobožen mesečen list.

Vrejūje ga z dovoljenjom cerkvene oblasti: **Klekl Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Prekmurje.** Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglašenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja 1. 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skūpni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v Austrijo i na Vogrsko 25 Din., v Ameriko z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Naročniki so deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga.

Dobre knjige. Skoro za nikšo drūgo reč naš človik ne da tak žmetno peneze vō kak za knjige. Si misli i pravi: Eh, ka bom s knjigami, nemam časa čteti! Pa je ne tak. Dobra knjiga je najbolši prijatelj. Priporočamo sledeče knjige: Sv. Alojzij, Pod zastavo sv. Frančiška, Mala skrivnost, Ura molitve za zedinjenje, Rožica s Krasa, Fantič le gor stani, Don Bosko, Dominik Savio. — V Martinišči se dobijo lepe misijonske razglednice (karte) po 1 Din.

Kak čteš Marijin List? Edna velka falinga je pri vnogih lūdeh. Nikše vole nemajo, ka bi malo tūdi premišlavalali to ka čtejo. Či je kaj tak bole verskoga, kaj tak za premišlavanje, za dūšo hasnovitnoga, to že vnologi vkrej vržejo včasi kak naslov prečtejo. Rađi bi samo kakše zgodbe ali čūde čteli. Tūdi to je dobro pa hasnovitno za dūšo, ar vsaka dobra zgodbica ma v sebi kakši navuk za tistoga, ki zna te navuk najti. Zato pa damo v M. List zmerom kaj takših zgodbic nego trbe čteti tūdi drūgo ka je bole versko. Lepa navada je tam, gde eden čte vsi drūgi pa poslušajo. Priporočamo tūdi, naj se M. List ne meče vkrej za papir nego gda ga vsi pri hiži prečtejo, naj se spravi v omar i na konci leta se da zvezati vse.

Rojstvo matere sv. Družine.

V vsakoj družini z veseljem mislijo na god, na rojstni den matere i se z radostjov spominajo deca i cela familija tistoga srečnoga dneva, gda njim je mati, gda njim je gospodinja zaglednola beli den na zemlji. Če je to že pri ljüdeh tak, pri grešnih ljüdeh, ki čiravno so napunjeni z ljübeznostjov, vendar je ta posipana, zmešana z vnogov britkov rečjov, z vnogov zamazanov rečjov, šteroj pravimo greh. Vsakša mati, kakšte je ljübila svoje, je li mela senco na toj ljübavi, mela je greh, njena ljübezen popolna ne je bila. Pa če se je deca li z zahvalnostjov spominajo i jo z dari obkladajo, o keliko bole se moremo mi, deca Marijina, veseliti njenomi rojstnomi godi, godi naše nebeske matere, štere ljübezen do nas ne samo, ka je nikdar nikaj ne otemnilo, ni senca greha ne, nego je bila ta vekša, kak jo razum vseh ljüdi more prebroditi.

Rojstvo Marijino je rojstvo matere, od štere vekše i svetjše svet ne mogo meti. Veselimo se njemi i dajmo materi dar pri toj priliki. Pa kak se naj veselimo? Od Bl. D. Marije je po angeli Gabrieli naznano Bog: „Ne boj se Marija, ar si miloščo najšla pri Bogi.“ Zato se veselimo, ka je miloščo najšla pri Bogi; najšla jo je najmre za nas. Ona je bila „milošče puna“, kak je sam dober Bog naznano, njoj za sebe zato več ne trbelo iskati milošče, iskala i najšla jo je za nas. Tomi se veselimo. Veselimo se, ka je naša mati takša mati, ka gda se rodila, ne mela nikšega zamazka. Naša mati, gda se je rodila, je bila puna vseh milošč, je bila svetejša, kak vsi svetniki sküпно pri svojoj dovršenoj svetosti, gda so se z toga sveta vu večno domovino preselili. Naša mati, gda se je rodila, je mela lepšo düšo, kak so lepi vsi angelje i svetniki. Našoj materi, gda se je rodila, se je troedimi Bog, Oča, Sin i sveti Düh bole veselio kak celomi sveti, kak celoj nebi, kak vsem ostalim düšam sküпно. Ja, rojstvo Marijino, šteroga god 8. sept. na Malo mešo obhajamo, je nebo bole razveselilo, kak angelska pesem pri Jezušovom rojstvi „Dika Bogi na visini i mir na zemli ljüdem, ki so dobre volje“, — ar se ta pesem ne bi mogla glasiti, če se Marija ne bi bila porodila. Samo ona je mogla poroditi Jezuša, našega miloga Zveličitela. Veselimo se zato mi tüdi rojstvi naše nebeske matere i

veselimo se njemi zato, ar smo po njem dobili *najsvetejšo dūšo za mater*. I gda se tak razveselimo nad rojstnim godom nebeske matere, njoj pokloni v dar to prošnjo: „Prečista Dev. Marija, dobra nebeska mati, na tvoje presveto rojstvo prosim, posveti mojo dūšo.

Mali apoštol.

I.

V srednjoj polovici pretekloga stoletja je živo v taljanskem varaši Murialdo dečarec po imeni Ivanček, dika i ponos svojih roditelov. — Edne nedele je tūdi naš Ivanček šo s pobožnim ljudstvom v cerkev k večernoj pobožnosti. Komaj je prišeo na plac, šteri se je raztegao notri do cerkve, opazi, da je bilo zbranih vnogo moškoga i ženskoga sveta, starih i mladih, ne da idejo v cerkev, nego — Bog se smilj! — da plešejo. Jako se je razžalostio, kda je vido, kak je peklenski greh razgrno svojo mrežo i že zgrabo tolko dūš. Še bole ga je bolelo, da ščejo tej nesrečniki plesati pri cerkvi, v štero je že prihajao smeh i krik mladine i je moto v molitvi mešnika i vernike. No ka naj napravi?! On deček kak si naj vūpa postaviti se proti velikim?!

A lūbezen se nikoj ne boji. Ona najde način, kak pride do cila. Tak je bilo tūdi z lūbavjov našega Ivančeka. Ja, on zna s kem ma poseo, a spoštūvanje do bože hiše i lūbezen do kršćanskih dūš sta ga prisilila, da bi tem nesrečnikom povedao, da se tak ne sme delati.

Zdaj je viditi našega maloga, kak ide od ednoga do drugoga i jih nagovarja, da pūstijo to peklensko špilarijo. Prosi jih, naj idejo z njim v cerkev na pobožnost, štera se zdaj začne. Meo je malo sreče. Njegovi tanači so šli na edno vūho notri, na drugo vō. No — ka je še hūše — malo je falilo, da Ivanček ne dobo tūdi po plečaj.

„Gledajte to motovilo — krikne čemerno eden — komaj je hlače oblekeo i nam že pamet soli.“

Drugi njemi pravi zaničljivo: „Prosim te, dečko, što te je postavo nam za spovednika?“

Tretji zakriči nad njim: „Hajdi, mali, idi svojo pot i ne mešaj se v tisto, ka ne tvoj poseo. Si razmo? Inači! . . .“

Naš Ivanček pa se ne prestrašo. Na pamet njemi pride dobra miseo. Meo je jako lep glas. „Pravi angelski glas!“ — so znale praviti stare ženke, kda se je Ivanček oglaso na korusi farne cerkve. Malo stopi na stran i zaspevle, kak je mogeo, nekšo

lepo cerkveno pesem. Lūbi Bog! — kak da bi angelček odpro zlata vūsteca. Komaj se je Ivanček oglaso, je vse vtihnolo: prenehalo je spevanje, igranje i kričanje. V ednom hipi je bio ves narod okoli Ivančeka. Mali je dale spevao i se pomali ino neopazēno vzmikao proti cerkvi. Narod ide z njim notri do cerkve, i celo v njo. Naskori je ves plac prazen. Kda se je narod pomiro, je župnik začno večerno pobožnost. — Tak je Ivanček dosegno, ka je želo.

II.

Komaj je bio v cerkvi konec, peklenski sovražnik znova nagovori narod, da pleše. Cerkvene pobožnosti zdaj toti neso motili, a nas Ivica je znao, da je drugi boži hram, več vreden od kamenitoga; da je človeško telo i dūša, šteriva te peklenski ples onečistūje. Za to se odloči, da včini vse, da se te večer več ne bi plesalo. Oddaleč dobro premeri vse plesalce i kak orel, kda se s sigurnim letom vrže na svoj plen, poleti k nešternim i jim odločno govori: „Čas je, da se razidete, ples je že jako pogibelen, ar prihaja noč.“ Zavolo njegovih reči si ne nihče razbijao glave. Nato se znova poslužī sredstva, s šterim je prle meo srečo: znova začne spevati. Vsi plesalci se taki zberejo okoli njega. Ivanček je dugo, dugo spevao, ar je znao, ka bi bilo, če bi hitro obstao. Kda je dokončao, so vnogi vzeli naprej peneze i njemi jih ponūvali, proseč ga, naj šče speva. On je dare odklono, a spevao je naprej.

Oni, ki so ples priredili, so bili jako čemerni i so škripali z zobmi na maloga pesmara, ar odtegnu jim je dobiček, šteroga so že skoro v rokaj držali. Prerinejo se skoz narod, ponūvajo malomi puno penez veleč njemi: „Tū ti nemaš mesta. Vzemī te peneze i zgūbi se, ali pa boš bit, kak šče nikdar ne.“ — Dečak njim pa batrivno odbrūsi: „Zakaj si zaman brūsite zobe? Ali sam v vašoj hiši i vas moram bogati? Ali ne smem delati, ka ščem? Tū mi je rod, šteroga čakajo doma? Ali je krivo, če ga ratam domo? Roditeli se vsikdar bojijo, da se pri takšoj priliki zgodi kakša nesreča. Ali ne prav, da je dnes rešim te bojazni? Ali znate, da bi se v tom nočnom časi lahko zgodilo kaj slaboga, ka bi tūdi vam bilo neprijetno. Jaz želem, da je naš varaš na dobrom glasi. Ali mate vi kaj proti tomi?“ Oni so vtihnoli tak nemi, zbrani narod pa se je mirno razišeo, hvaleč dobroga i junaškoga Ivančeka, maloga apoštola svojih varašancov.

lz „Gospe sinjske.“

Rojstvo Marijino.

Kak da so se odprla nebeska vrata, kak da se je prikazao sveteo žar i bi obino zemlo z žarečim bleskom, kak da se je začula iz nebeskih višav milodoneča pozdravna pesem, tak lepa, kakša more priti le iz vŭst angelskih trŭm ino bi napunila človeča srca z zadovolnostjov i bi podignola njŭve dŭše proti višnam . . . , tak je moglo biti v tistom blaženom trenutki. Marija, mati boža je z glednola lŭč sveta. Ona, najlepša i najsvetejša med vsemi, ka jih svet nosi, se je rodila . . .

„Nasprotstvo postavim med teov i med ženov, med tvojim rodom ino med njenim rodom“ — je zapreto gospod Bog kači tisti nesrečni den, kda je iztirao iz paradičoma naše prve stariše zavolo včinjenoga greha. V tistom hipi je v svojoj pravičnosti kaštigao človeški rod, zednim pa njemi je v svojoj smilenosti tŭdi dao vŭpanje na rešitev. I človeštvo je pričakŭvalo to rešitev. Jezero i jezero let je z zdihavanjom i vročimi želami čakalo ženo, ki bo mati obečanoga Odrešenika, ženo, ki bo s suncom obdana i bo mesec pod njenimi nogami, ženo, ki stere kači glavo i s tem vzeme šatani oblast nad človeškimi dŭšami ino jim odpre vrata nebeska. Dugo je čakao človeški rod i dočakao je. Rodila se je, štera je bila obečana kak mati Odkŭpitela i Zveličitela . . .

Eva, naša prva — telovna — mati je grešila. Prelomila je božo zapoved i s tem vzbŭdila pravični boži srd ino je nakopala sebi i vsemi človečemi rodi nesrečo, trpljenje, spravila njemi pobŭgo, pripravila — smrt. „Prokleta bo zemla v tvojem deli . . . V znoji svojega obraza boš jo krŭh, dokeč se ne povrneš v zemlo, iz štere si bio vzeti“ — je pravo Bog Adami, i je s tem mero na ves človeči rod. Pogŭblenji, smrti smo bili zapisani zavolo edne žene, zavolo Eve — matere človeškoga roda. Žena nam je prinesla smrt. Zato je morala priti drŭga žena, rod ti se je morala drŭga Eva, ki bi popravila, ka je prva zagrešila . . .

Rodila se je Marija — drŭga Eva. Po prvoy smo dobili skuze, ona nam je prinesla radost. Prva nam je spravila nesrečo, ta nam je dala vŭpanje na večno srečo. Eva nam je s svojim grehom rodila smrt, Marija novo življenje. Sam Oča nebeski jo je poslao na zemlo, da nas potom svojega sina reši prokletstva, da stere oblast hŭdoga dŭha . . .

Neba i zemla sta se razveselili, kda je Marija zaglednola lŭč sveta. Njeno rojstvo je bilo najvekši stopaj, najvekša priprava k prihodi Odkŭpitela sveta. Ona je mela postati njegova mati. Zato ne čŭda, če se je mogoče tŭdi pri njenom rojstvi razlegeo v nebe-

saj angleski glas: „Gloria in exelsis Deo,“ i če se je sam Oča vradil, ar je vido, da se bliža človeki, šteroga je on stvoro po svojvj podobi, naskori odrešenje . . .

*

Že pri svojem rojstvi je bila Marija odebrana za mater Sina božega. Že te je raztegnu Oča nebeski nad njo svoje roke i jo je vzeo v svoje posebno varstvo, da je svet sledkar ne bi mogeo premagati. Že pri rojstvi je ona bila nevesta sv. Dūha. Zato je njeno rojstvo ne, kak rojstvo druge dece, nego spada med najvažnejše dogodke na sveti. Njeno rojstvo je sveti trenotek za vse človeštvo, zavolo toga je svetimo i je bodo svetili vsi rodi do konca sveta . . .

Marija, ki te že pri tvojem rojstvi častimo i slavimo, prosi za nas.

Novomešni blagoslov.

Skoz odprto okno piha prijeten dūh v osorno skoro kmično sobo, štere stene so pokrite visiko gor do stropa s knjigami, z napami (zemeljevidi), z zbirkami metekov i risbami rastlin. Stari gospod v rjavom kaputi, šteri sedi pri pisalnem stoli blūzi okna, povzdigne glavo. — „Kakši prijeten zobovcov vonj!“ — Zamrmra stavec. Kak brezpameten gleda začūdeno nekaj časa skoz okno v zeleno, cvetočo naturo, štera ga smeje ogledūje v najsvetlešem solnčnom sijaji. I vidi se, da njegove oči ne verjejo lūbkjoj lepoti; sivo i mrzlo gledajo one iz vpadnjenoga obraza. Naednok samo zapre knjigo, štera leži pred njim, dene pero vkrej, štero je držao v roki i zapūsti sobo. V veži vzeme krščak, palico i edno rjavo ledrno turbo. „Sabina, jaz idem od doma; pripravi večerjo ob pravom časi!“ Te reči so povedane od vūni v hišo. Brez toga, da bi dobo kakši odgovor, stopi na prosto. Kak dobrodejno i mehko njemi piše vonj okrog njegovih lic med tam da on stopa s premerjenimi stopaji doli po mirnoj cesti, levo roko povešeno na hrbti, oči pa v tla! Če ga što sreča, vošči staromi gospodi dnevni pozdrav, brez toga, da bi ga duže ogledovao. On mora biti že dobroznana prikazen v malo, sirmaškoj, od sveta ločenoj vešnički, inači bi ga priprosti lūdje zagvišno občūdovali. Ve so se v začetki tūdi čūdili. Što je denok te stari gospod? Njegovo ime zveni tūje, vesničarji ga zavejo samo za „staroga gospoda“. On je bogat, vučen on tiči vsigdar v svojih knjigaj i sam piše knjige, išče vsefele rastline, kak tūdi travo i mahovje i devle to v svojo ledrno torbo; on z nikim ne občūje. Stara Sabina, štera pri njem stanūje, je ravnotak čūdna kak on; ona guči jako malo i s tūjim naglašūvanjom, tak da jo komaj razmi. Že deset let prebivata v vesi i v tej 10. letaj se ne nikaj posebnoga zgodilo; ona so tak ednakomerno pre-

tekla, kak kazalec na vōri staroga tōrna. Dnes pa se je moralo zgoditi nekaj nenavadnoga.

Stari gospod je prišeo do konca vesi. Ve je tūdi kvekšemi dvajset hiš, vse skromne, večinoma siromaške. Tū vodi pot na pravo roko navkreber. Te pa henja i zdigne oči. Poleg zadnje, jako siromaške hišičke stoji velki zobovcov grm, odzgora odet s polnimi, belimi šopi cvetov, tak da so veke visele do tal. V maloj hišici pa prebiva velika revščina. Ka zna on od toga? Starec ide počasi po zeleňoj poti tū pa tam henja ino išče i trga trave. Zdaj stoji gori na robi loga, v roki s šopkom od cve-točih trav i gleda nazaj. Kak čudovito leži odspodi vesnica! Na onom kraji se dvigajo višave z logi, na levom i na pravom kraji se vidijo krasni zavoji vozke poline, vse zeleni i cveteči, sunčni blesk leži kak pozlačen nad vsem tem i nežen, sivi zrak prede kmico puno skrivnosti v onstranskih gozdnih sencaj. V zraki odmevajo jasni zvoki ftičjega petja.

„Prosim vas, gospod, dajte nam malo miloščino, moja mati je be-bežna!“ Mehek glas govori te reči i dvoje velikih, črnih oči gleda proseče iz bledoga otroškoga obraza gor na staroga gospoda. Deček je bos i nosi būtoro sūhjih drv pod levov rokov. Prava je boječē iztegnjena. Deček je ravnotak prišeo iz gozda. Starec položi ravnodušno eden novčič v malo roko iz odkoraka mimo. „Bog plati!“ Krikne mali z veselim pogledom i zdrči po poti v vesnico. Stari gospod išče mahovje.

Temni se. Zvon stare kapele se čuje daleč okoli po dolini, zvoní za Telovo. Eden dūhovnik prebiva v kraji, v vesnici je podrūžnica. A pred vsakimi dverami stoji tam breza, samo pred hišov staroga gospoda ne. Komaj je stopo v prvo sobo ino sprazno svojo ledrno torbo, začūje tiho klonkanje. Začūdeno se zravná od svojih trav i mahovja ino zakliče: „Notri!“ Bledi deček vstopi. Na obrazi staroga se pokaže nepotprežliva poteza. „Si že znova tū?“

„Gospod,“ se je oglaso mali, „mati me pošilajo se; vi ste se prle zmotili i ste mi zlati novčič dali.“ Pokaže svetli novčič.

Stari gospod nekaj časa tiho ino začūdeno gleda. Nato se smeje. „Imeo si srečo,“ je pravo ravnodušno, „to lahko obdržiš; ka sam dao, nigdar ne vzemem nazaj.“

„O gospod,“ je pravo deček s trepetajočim glasom, „to je jako dosta!“ Njegova ličeca so zardela pri tej rečaj i svetla skuza se njemi bleskeče v očaj.

„Je že dobro, le idi!“

Stari gospod je pali sam i se nagiba nad stolom i odbira mahovje adno od drūgoga. Pride Sabina i tiho prinese večerjo.

V zadnoj hiši vesničke pa molijo. Betežna dovica moli s svojim sinčkom edincom, ona dva molita za staroga gospoda. „Mati,“ pravi deček

po molitvi, „zdaj bo vse dobro. Zdaj pa lejko kúpiva edno kozo i vi te nazaj zdravi, ne resan?“

„Jaz se vüepam, sinko moj!“ vzdihne žena; njeni obraz je veselejši i njene roke visijo brez moči na naslonjali staroga lesenoga stolca. Zobovčov vonj prihaja skoz na pol odprto okno.

* * *

Edno leto je minilo. Zütra bo pali Telovo: zvonjenje se čüje i zelene breze stojijo pred dverami. Solnce se nagible i njegovi zadnji žarki spadajo z medlov bliščobov v osorno sobico. Stari gospod sedi nepremično pri stoli, obraz naslonjen na roko. Ali mogoče prislüšküje petji zvona? Po dveraj zaklonka. — „Notri!“

Ali je ne to tisti bledi deček iz male hišičke? Boječe stoji pri dveraj, v roki z ednim velikim zobovčovim šopkom; močna rdečica njemi zalije lica, gda ga stari gospod začüdeno pogleda.

„Gospod to sem Vam dužen prinesiti!“ odgovori deček, „moja mati me pošilajo; moram Vas pitati, eli bi smeo zasaditi pred Vašimi dverami nekaj šmarnic; priñeseo sem jako lepe seov.“ „Za mene?“ Stari gospod se vzdigne; „Za mene? Zakaj pa?“

„Vi ste nas lansko leto tak jako obdarüvali.“ Zdaj stopi v obraz starca cvetoča rdečica. Obdarüvao — to je bila samo pomota i on samo zavolo ponosa ne vzeo nazaj penez; dobro se spominja na dogodek, čiravno se do zdaj izda ne spomno nazaj. Zato ta ganliva hvaležnost sirmaške dovice, štero je že on popunoma pozabo! S trepetajočov rokov vzeme šopek i ga položi na sto. On je jako genjen. Čüdivito osrečüjoče čüstvo se vzbüdi v njegovom srci kak sprotoletna sapica; njemi je, kak da bi napravo kakše redko odkritje, kak da bi gledao v tüjo, lepo deželo.

„Kak se godi tvojoj materi?“ je pitao z mehkim glasom i vzeme roko maloga i dene v svojo. Kak dugo že ne držao niedne deteče roke?

„Hvala, dobro,“ je odgovoro hitro deček z veselim pogledom, uprtim naravnost v starčove oči; mati so znova zdravi; mi mamó zdaj dve kozi i mleko šče nosimo v varaš. Ali smem zasaditi tüdi šmarnice?“

„Ja, dete moje, včini to, napraviš mi velko veselje, i povej svojoj materi, da vás naskori pohodim! Kde stanüjete?“

„V zadnjøj hiši.“

„Ah tam kde stoji zobovčov grm, kde se ide v log?“

„Ja, gospod, tam stanüjemo!“

„No, dobro, čakaj! Ka naj ti dam?“ Stari gospod gleda neodločno okoli; on ne navajeni, deci kaj darüvati. Deček vidi vnoge knige i začne z jeclavim glasom: „Najraj — bi meo ...“

„Eno knigo za čtenje.“

Stari ga je začüdeno pogledno. „Maš veselje do čtenja? Ali bi se še mogo eo včiti?“

„O, kak rad.“ Velke oči se svetijo i globok zdihljaj zdigne mlada prsa.

„Dobro, dobro — naskori!“ S temi rečmi ga odpošle stari gospod.

Znova je sam i hodi gor pa dol. Sprememba se je zvršila v njem; njegov obraz je kak pomlajen, njegov stopaj lehek, njegove oči vedre i svetke. Vidi se na njem, da dela načrte, nove i lepe načrte; ar popunoma srečen je videti pri tom. Henja, vzeme šopek s stola i vdihava prijetni vonj. Zvonček še poje. Kak slovesno se glasi v tihom večeri.

„Jaz sem bio kak slep i mrtev; nego zaj bo moralo biti inači?“

Kak oblüba se glasi, kda spregovori stari gospod sledeče: „Jütri bo Telovo; tüdi za mene bo moralo biti. Jaz se ščem povrnoti k materi, k Cerkvi, k Zveličiteli, mojemi Odrešiteli, šteri je v njoj navzoči; jaz njemi ščem vernost oblübiti od zdaj do konca.“ I gospod je zapro za seov dveri. Ka se je te zgodilo, zna samo Bog. Če pa li što šteo gledati skoz okno, bi lahko vido gospoda klečečega na podi.

Drügo jütro vidijo verniki gospodovo hišo okrašeno; še bole pa se začüdijo, kda vidijo, da ide proti farnoj cerkvi i da se vdeleži tüdi procesije. Med njov se zbüdi v njegovom srci molitev: „O Gospod, pomagaj mi, da se spreobrnem! Pomagaj mi, da opraviim dobro spoved i da vredno prejem tvoje telo!“ I nato znova: „Gospod, pokaži samo, ka naj včinim, da se pokorim za vnoge grehe i zanemarjenja proti tvojoj lübezni!“ Procesija je bila končana i dühovnik je podelo blagoslov. Gospodov pogled je zablodo od dühovnika na maloga dečaka — ravno tistoga, šteromi je on pomagao. Kak pobožno i vdano so se obračale njegove oči v sv. svetstvo. Gospod je v tom hipi spoznao, ka njemi je včiniti: „Ja, to napravim: deček mora postati dühovnik; jaz njemi bom pri tom pomagao; telko lahko včinim k častenji svetoga sakramentna i on bo za mene potom lahko proso oepüščenje.“

V soboto po tom je gospod opravo spoved i v nedelo je sprejeo telo Gospodov.

* * *

Dvanajst let sledkar, ravno v istom časi je, nedela Rešnjega tela. Kak je vesnička okrašena z mlaji i poti potrošene s cveticami! Odkod pridejo vnogi verniki, ki ravno zapüščaju cerkev? . . .

Mladi mešnik z okolice — naš deček — je oprvim prikazao Bogi daritev. Od blüzi i daleč so se zbrali lüdje. Stara mati joka, kda pristopa k Gospodovomi stöli, da bi iz sinovih rok sprejela telo Kristušovo. Nekak pa fali.

Sunce se nagiba. V vesnički je znova vse vtihnolo, gostje so znova razišli. Iz male hišičke, kde pela pot v log, stopa mladi dühovnik i njegova mati. Vtrga cvetličnato vejico z grma; potom oba ideta proti logi; stojita pri pokopališči. Preprost, kamenit križ je njüni cil; pokleknetna na grob i tihomolita. Skuza za skuzov kaple skoz cvetečo vejo, štero drži

mladi duhovnik še v roki. Zdaj jo položi tiho pred križ i pravi: „Da bi bar te den mogočo doživeti! Moj učiteo, moj drugi oča!“

„O, da bi še ga dale mogla obdržati! je zdelnola dovica: „srmaki i betežniki ga nikdar ne pozabijo; kak smo jokali, kda so nesli našega dobrotnika na pokopališče! Bog njemi daj večni mir!“

Ideta proti domi. Zvon še glasi angelovo pozdravljenje.

Neštarni pregovori sv. Frančiška i njegova vsakdenešnja molitev.

Če sčes sveti biti, ne smeš med svet iti. Če si sveti, te več ne veseli svet.

Če se opravičuješ, te Bog obtožuje; če se obtožuješ, te Bog opravičuje.

Kda pravim „Zdrava si Marija“, se smejejo nebesa, se veselijo angeli, poskakuje svet, trepeta pekeo, vrazje bežijo.

Kak se vosk pred ognjom raztopi i prah pred vetrom razkadi, tak se vojska hūdobnih duhov, kda Marijo zazoveš, razleti.

Prelubi, ne mejte v toj skuznoj dolini nikaj tak lepoga i tak prijetnoga, da bi vašo dušo popunoma prevzelo.

V nevarnosti, v zadregi, v dvojbi zovi Marijo, misli na Marijo; naj se ne gene iz srca, naj se ne premekne iz vūst; i da zaslūžiš njeno priprošnjo, ne popūsti zgleda njenoga življenja.

*

O najvišji, vsemogočni Bog, vretina vse svetlobe, preženi iz mojega srca vse tmice i vse grdobe; daj, prosim te, po svojoj velikoj milosti i dobroti pravo vero, trdno vūpanje i lūbezen meni siroti; tūdi samoga sebe mi dodeli pravo spoznanje, da bom do tvoje svete zapovedi vsigdar meo spoštovanje.

Rojstvo bl. Device Marije.

Marije je naše življenje. — Marija je naše zveličanje.

„Što mene najde, najde življenje i zveličanje prime od Gospoda.“
(Preg. 8, 22.)

„Spomni se, o premilostiva Devica Marija, da sčes nikdar ne bilo čūti, da bi bio što zapūščen, ki je pod tvojo obrambo pribežao, tebe na pomoč zvao i se tvojoj priprošnji preporočo. S tem zaupanjem navdihjen prihajam k tebi, o devic Devica; k tebi,

o Mati, pribežim; pred tebov, jaz grešnik, zdihūjem. Ne završi, o mati večne Reči (Jezuša), moje prošnje, nego me milostivno i smileno čūj i vsliši!" S temi lepimi rečmi je sv. Bernard zvalo Marijo, ves pun zavūpanja v njeno pomoč! I po pravici, ar pre-

Kancijanova smrt.

obilne dobrote nam deli Bog po Mariji. Zato je tūdi sveta istina, da ŝto Marijo najde, on najde življenje i prime zveličanje od Gospoda. Kak je pa Marija naŝe življenje i naŝe zveličanje?

Marija je naŝe življenje, ar je 1. mati boŝa; 2. ar je milosti puna.

Marija je naše zveličanje, ar je 1. pribežališče grešnikov; 2. zdravje betežnikov; 3. tolažba žalostnih; 4. pomočnica krščenikov.

Marija je naše življenje.

1. Dnes je rojstni den Marije, presvete Device, veseli god rojstva Marijinoga. „Prišeo je denešnji zaželjeni den preblazene, visoko češčene Device Marije; veseli se teda, o zemla, neizrečeno poveličana po posvečenom dnevi rojstva zmožne Device; ar ta Devica je cvetlica na poli, iz štere je razcvetela predraga lilija, po rojstvi štere je bila prestvorjena natura stvorjenoga i je bilo zbrisano zaduženje.“

Eva je žalovala, Marija se radūvala. Eva je smrt prinesla na svet, Marija pa življenje. Po pravici se tedaj zemla veseli i prepeva z Marijov: Zvišava moja dūša Gospoda i veseli se moj dūh v Bogi Zveličari mojem, ar se je zgledno na poniznost službenice svoje; ar glej, od zdaj naprej za blaženo me bodo zvali vsi narodje sveta.“

I resan, za srečno te imenūjejo vsi narodi zemle, ar lūdje, ki tebe najdejo, najdejo življenje.

Za blaženo te imenūjemo tūdi mi, ar ti si sveta Bogarodica, mati Jezuša Kristuša, našega Odkūpitela, i dvakrat veseli nam je denešnji den, ar je den Marijin, od štere je rojen Jezuš, ki se zove Kristuš. (Mat. 1, 16.)

I s tem, da je Jezuš od Marije rojen, je Marija, brez greha poprijeta, postala hči Boga Oče, mati božega Sina, i nevesta sv. Dūha. Zato nemogoče, da bi što Marijo častio i nebi Boga molo; ravno tak nemogoče, da bi Mariji češčenje skazūvao i ne bi ver- vao v Jezuša, šteri je blaženi sad Marijinoga tela!

I zato, da je Marija mati boža, mati Jezušova, nam je tūdi stūdenec življenja. Što Marijo najde, najde Jezuša, najde življenje. Što Marijo verje, verje Jezuša.

Vsi verni častivci Marijini teda kličimo Mariji: „svojemi Sini nas izroči, svojemi Sini nas priporoči!“ I Marija nas, svoje dece ne bo zapūstila; ar ona ne samo Jezušova, nego je tūdi naša mati; s križa jo je namre Jezuš sv. Ivani i po njem vsem nam dao za mater.

2. Dnes je rojstni den Marije presvete Device: veselimo se pišrčno, ar rojena nam je mati milosti polna.

Mogočni asirski vojvoda Holofern je skleno pokončati Izraelsko kraljestvo. V te namen je med drūgimi varaši oblegao tūdi mesto Betulijo s svojov vojskov, i vničo vse vodotoke, šteri so varaš obskrbivali s potrebnov vodov. Za volo toga nastane v va-

raši velika stiska i varašanci so že sklenoli podati se sovražniki. Na ednok se vzdigne srčna i hrabra Judita, odseka Holoferni glavo, odpre znova vodotoke i reši stiskani varaš pogina, varašance pa žalostne sužnosti. Ravno to je včinola za ves človeči rod druga Judita, Marija; ar Marija je premagala staroga sovražnika, strla glavo peklensoj kači, nam odprla stüdenca božih milosti. Ona milosti puna, je takrekoč vodotok, po šterom nam dotekajo bože milosti, ar ona je mati milosti, mati smilena i mati lepe lübezni. Od nekda je bila pripravljena sprostiti svojoj deci potrebnih milosti i darov božih.

Če si želemo časnih dobrot, Marija nam jih sprosi. O kelikokrat je že Marija sprosila svojoj vernoj deci zmago v vojski, zdravje v hūdoj bolezni, v siromaštvi i pomenjkanji potrebno pomoč!

Ka pa šče naj povemo gledoč na dūhovna tolažila i milosti, ki nam je Bog deli v tak obilnoj meri na prošnjo Marije, naše milostipune matere? O koliko grešnikov je ona spreobrnola s svojov priprošnjov, koliko žalostnih potolažila, koliko onemagajočih v dobrom vtrdila!

Istinsko je teda, ka pravi sv. Bernard: „Iz njene obilnosti njenih milost zajemajo vsi, voznik rešenje, betežnik zdravje, žalostni tolažbo, grešnik odpūščenje, pravični milost, angel veselje, sv. Trojica čast i Sin boži človečo naravo.“

Hodimo teda vsi, ki trpimo i smo obloženi, Marija nas bo okrepila i pokoj našla dūšam našim.

Če pa eden ali drugi ne uslišan, ne Marija kriva, nego dotični sam, ar, ali ne prav proso, ali pa jo neje proso za takše dare, ki bi njemi bili v hasek zveličanje. Prosimo jo teda prav, s potrjim, poniznim srcom; prosimo jo pred vsem drugim za takše reči, ki se odnosijo na božo čast i zveličanje naše dūše i Marija nam je bo gotovo sprosila. I stem nam bo Marija resan stüdenec življenja, pa se bo tūdi spolnilo nad nami, da, što Marijo najde, je najšeo življenje.

Marija naše zveličanje.

1. Dnes je rojstni den Marije, presvete Device. Kak lepo nam te den v spomin zove naše dūhovno prerobenje, po šterom smo v zakramenti sv. krsta bili prerobeni v božo deco, z druge strani pa nas živo nagovarja, da bi si očistili i oprali ponovno zamazano obleko nodužnosti. Marija, brez greha poprijeta, je tūdi brez greha živela; mi pa v grehaj rojeni, smo bili pri sv. krsti od grehov očiščeni, pa se denok ponovno lehkomišleno povračamo v grehe i ubijamo svojo vbogo dūšo z smrtnimi grehi razne vrste.

Resan se moremo strašiti, če pazlivo i resno pregledujemo dugo vrsto raznih grehov, s šterimi se predrznemo od dneva do dneva žaliti božo pravico, i šterimi smo si že tolikokrat zasluzili večno pogubjenje!

I če resno premislimo, da nas bo boža pravica ednok pozvala na odgovor, na oster odgovor, bi mogli, kak šiba na vodi trepetati, če ne bi meli tebe, o Marija, preblažena Devica, ki si pribežališče grešnikov. Da, predraga Mati, grešnik, ki tebe najde, bo najšeo zveličanje v Gospodi!

Zato ne obvupajmo nikdar. Na jezero grešnikov je bilo rešenih že gotove smrti, večnoga pogubjenja po Marijinoj priprošnji. „I če bi bili vaši grehi rdeči, kak škrlat, bodo beli kak sneg,“ pravi Marija grešnikom i pridene srčnost dajajoče reči: „le spokorite se, pobolšajte se i bogaboječe živite odzdaj naprej!“

Le hitro teda na delo! Če nas strašijo skušnjave, ne bojmo se. Ob strani nam bo stala Marija, štera je hūdomi dūhi strašna, kak dobro vrejena vojska. — I če se bojimo bože pravice, čūjmo reči sv. Anzelma: „Šterih boža pravica nemre zveličati, jih bo zveličala dobrotlivost i milost (smilenost) Marijina.“ — Kdakoli se teda bojimo stopiti pred obličje razžaljenoga Boga, obrnimo se k Njegovoj lūboj materi Mariji, ki je pribežališče grešnikov i ona bo gotovo smilenost mela nad nami, svojov zablodjenov decov i nam odpūščenje i zveličanje sprosila pri svojem lūbom Sini.

2. Dnes je rojstni den Marije, presvete Device. Rojena nam je ona, štero imenūjemo za zdravje betežnikov. Izmed vnoгих čūd-nih ozdravljenj, štera so se godila na Marijino priprošnje naj omenim samo eden slučaj: Neka imenitna vogrška gospa je mela edno dete i na to lūbleno dete je Bog poslao težko bolezen i stem postavio na probo omenjeno gospo. V smrtni težavaj dete leži i jemi mrzla rosa moči čelo i obrazek; mater pa srce boli, da vsa obvūpana zove i ječi: „O pomagajte, pomagajte mojemi deteti!“ Pa ne nikoga, ki bi pomagao! V toj stiski pa kak blisk sūne materi v glavo miseo na Marijo, zdravje betežnikov. K njoj se zato obrne, k njoj zdihavle rekoč: „O mila mati Marija, stoj nam ob strani! O sveta Devica, ti zdravje betežnikov, reši mi dete!“ — i od tiste vōre te bolezen popūstila i dete ozdravilo.

Što bi mogeo našteti vse slučaje ozdravljenja Marijine pomoči?

3. i 4. Dnes je rojstni den Marije, presvete Device. Veselimo se, Rojena nam je ona, ki je tolažnica žalostnih i pomočnica kršćenikov.

Te svet je za nas resan skuzna dolina, v šteroj ne popolne sreče. Všeširo, kamšteč poglednemo, najdemo nevolu, križe i teškoče, vidimo žalost i bolečine. Vsaki človek ma svoje žalostne

dni. Ali bomo na pogled nevol mi, Marijini častivci obvūpali? Ō, ne, nikdar ne! Če se nam tūdi v žalosti i nesrečaj nebo stemni, nam se ne bo skrila zvezda zorjanska. Marija nas bo tolažila i nam pomagala. Ona ne dopūsti, da bi se potopila ladja našega življenja, nego jo bo varno vodila v mirno zavetišče.

Zato ti oblūbimo, o sveta Devica dosmrtno vernost i češćenje. Izročūjemo se v tvoje materinsko varstvo. Pred tebe poklekne, k tebi zdihavamo rekoč: O lūba naša mati i pomočnica, blagoslovi nas, svojo deco! Sprosi nam milosti, štere potrebūjemo za svoje zveličanje; vodi nas po poti svojega zemelskoga življenja. — Prosi za nas vsikdar, posebno, kda se najdemo v kakšoj nevarnosti, i potrebūjemo tvojo pomoč.

Posebno pa prosi za nas v našoj smrtnoj vōri, v vōri, kda nas vse zapūsti, nas smrtna stiska bo obdajala i nam dūša po hūdom boji telo zapūsti; o v tistoj strašnoj vōri nam stoj ob strani, o mila, o dobrotliva, o sladka devica Marija; obrni te svoje milostive oči na nas, obriši nam za vsikdar skuzne oči, vlej nam svoj hladilni nebeski balžam v trpečo dūšo, vzemi jo v svoje presvete materinske naroče i jo nesi k svojim lūbomi Sini Jezuši, da tak po tebi življenje i zveličanje zadobimo od Gospoda!

Bogoslav.

Znova je začno moliti...

Na farov v mestu X. je prišeo slaven i jako vučen gospod, da bi ųupniki povrno obisk. Po pozdravi prosi ųupnika za dopūšćenje, da bi njemu smeo odkriti svoje srce. Nato se je razvio med obema sledeći razgovor: Ali mi dopūstite edno predpitanje: Ali še mate navado vsakši den moliti? On odgovori: Molim, gda čūtim potrebo. ųupnik: Ali mate vnogokrat takšo potrebo? Gospod: Toga ravno ne bi mogeo trditu. ųupnik: Dragi gospod, ka bi vi pravili, če bi šteri izmed vaših vnoгих slūžabnikov vas kda srećao i bi šo mimo vas, ne da bi vas pozdravo, ino bi na vaše pitanje, zakaj ne pozdravi, odgovoro: „Ne čūtim dnes za to nikše potrebel“ On: Gospod ųupnik, razmo sam vas. Od zdaj naprej bom vsakše jūtro i vsakši većer molo. ųupnik: Zdaj pa še pomislite, da je razlika med vami i vašimi slūžabniki nezmerno menška, kak med najslavnejšim ćlovekom i Bogom, Stvarnikom i Hranitelom, Sodnikom i Plaćitelom! — To je dvogovor. Pri drūgom obiski, kda je že preteklo već tednov, je gospod znova prišeo na te dvogovor i je pravo, da dnevno većkrat moli i da

vsako nedelo i svetek poslušša sv. mešo. Za nekaj časa je vzeo slovo, ar je morao zapustiti tisti kraj. Približno za šest mesecov je čteo župnik poročilo, da je tisti gospod po kratkom betegi vmro po dobrom sprejemi svestev za vmirajoče.

Debeli kovač kak angeo.

Dostokrat se pripeti, da bogotajci nastopajo na svojih zbo-rovanjih kak bahači i pri tom k tomi primerno govorijo. Pri tom preveč radi zaidejo na vrste govorov, šteri so sramotilni i s tem dostokrat samo odbijajo poslušalce. Ednomi takšemi govorniki se je pripetila pred kratkim v kopališči Sulza čudna odslovitev. Te možakar je končao svoj bogotajski govor s tem, da je naglašūvao: če bi bio Bog, bi bio on na vsakši način zdaj dužen taki ednoga angela poslati, šteri bi njemi (govorniki) morao edno plūsko prisoliti za njegove žalitve. To je čūo tūdi nekši debeli kovač, šteri se je nahajao tam na potūvanji. Te se je taki podao na govorniški oder i prisolo par mastnij plūsk govorniki s sledečimi rečmi: Prelep pozdrav od Gospodnoga Boga. Za takše fakine on ne pošle niednoga angela.“

Prostost.

Življenje lūbezni, nasledūvanje Kristušovo je dalo prvim kristjanom občūdūvanja vredno prostost, prostost dece Boga. Sv. Avguštin pravi: „Lūbi i potom delaj, ka ščeš!“ Istinsko, „lūbezen“ je prva.

Što lūbi Boga iz celoga srca, iz cele dūše, tisti Boga ne bo žalo, ne bo grešio, i što lūbi po božoj zapovedi svojega bližnjega kak samoga sebe, se ne pregreši proti bližnjemi. Pravičnost, lūbežen, mir, složnost, to je bilo plačilo že tū na zemli za vse tiste, ki so ostali v lūbezni i so tak bili deležni prave prostosti po rečaj sv. Augušтина: „Lūbi i delaj, ka ščeš!“

Lūbi, lūbi Boga nad vse i bližnjega kak samoga sebe! Tak boš vsikdar veselo hodo po poti božih zapovedi i se bližao proti višavam i boš meo tūdi vsikdar več prostosti, prave prostosti, prostosti dece bože.

Katoličanska cerkev v Angliji ima dnesden 4 nadpüšpekije (éršekije), 18 püšpekij. Katoličanska cerkev se je v Angliji začela komaj za vladanja pape Pija IX. l. 1859.

Nebeska vrata „zaprta“. Londonski list „Universe“ poroča o ednoj evangeličanskoj cerkvi v severnoj Angliji, štera ma nad dverami napis: „To so vrata nebeskoga kralstva!“ Če pastor poleti odide na počitnice, pravijo, da prikeli pod te napis: „Med počitnicami v juliji i augusti zaprta“.

Amerikanska štatistika od leta 1923 sporoča, da pripada le 49 milijon Amerikancov kakšemi verskomi osvedočenji, ostalih 70 milijon pa so „beli pogani“. Po metodističnih podatkaj je 27 milijon mladine brezverske i to število narašča še naprej. — Katoličanov je bilo v Ameriki pred 100 leti samo 100 jezer, zdaj jih je 19 milijon. Računani so samo tisti, ki vse svoje verske dužnosti verno spunjavlejo.

Spreobrnjenje. Profesor Lau es Keland na Norveškem je prestopo v katoličansko cerkev, ar je v katoličanstvi našeo versko istino o božanstvi Kristušovom i ar brez svestva svete pokore ne mogo eo biti. — Japonska princezija Kikogo Jwoshita je vstopila v benediktinski klošter, v šterom delüje njeni brat kak oratorijanski dühovnik.

Katol. učiteljska zveza v Švici je mela 3. augusta zborovanje delegatov. Po podanih poročilaj ma zveza 28 sekcij i 2971 članov. Vnogo je učitelov v Švici, ki v zvezi neso včlanjeni, čeravno daja ta svojim članom vnogo ugodnosti.

Romanja v Rim, štero so priredili naši Orli od 30. augusta do 9. septembra sta se vdeležila tudi urednik toga lista, g. Jožef Klekl i urednik „Novin“ g. Ivan Jerič. Osvedočeni smo, da bomo potom njünih molitev tüdi mi deležni sadov romanja.

Blagoslavljanje cerkve v Bogojini. Na Angelsko nedelo se je nova cerkev na telko blagoslovila, da se sme v njoj mešüvati.

Visoke šole dominikanskoga reda. V pretekloj leti je obisküvalo papeško univerzo dominikancov v Rimi 341 dijakov, med njimi 260 takših, ki ne pripadajo redi. Profesorov je 28. — Dominikanska univerza v Minili je mela istočasno 1147 študentov.

Oča, ki ma 7 dece v kloštric. V Daytoni je maja vmro odličn kat mož A. Zveisler, ki je darüvao od 8 svoje dece 7 Bogi i klošterskomi življenji: trije sini so frančiškani, eden trapist, eden šolski brat; edna hčerka je klarisa i drüga frančiškanka.

Pozdrav naših tretjerednikov sv. Frančiški. Žizek Kata iz Črensovec je izročila g. Klekli pred njegovim romanjom na grob sv. Frančiška sledeči pozdrav: „V imeni vseh bratov i sester ti jaz začnem pisati naš prelubi redovni oča, sv. Frančišek. Pošilamo ti naše slabe pozdrave i te z gorečim srcem prosimo, pomagaj nam, da bomo mi mogli biti tak krotki ino ponizni do presladkoga Srca Jezušovoga i da bomo ljubili njegove presvete petere rane, kak si ti lübo sv. Frančišek. Prosimo te v Imeni Jezušovom, pomagaj nam. K tebi zdihavamo iz te skuzne doline, pomagaj nam, da bomo mi tüdi znali tak ostro se pokoriti, kak si je ti pokoro prelubi Frančišek, naš redovni oča. Pomagaj Matericerkvi. Omehči sree vsem trdokornim grešnikom, da se povrnejo k sv. Matericerkvi, da postanejo vsi Jezušove ovce. Zdaj te pa prosimo sv. Frančišek, pomagaj vsem pokojnim redovnim bratom i sestram. Pomagaj nam vsem, da bomo znali biti tvoja dobra deca. Mi ščemo biti tvoja verna deca, sv. Frančišek. Pomagaj nam, prosi za nas!

Na podporo Marijinoga lista so darüvali v dinaraj: Jerebic Marija, Iljašovci 20, Tkalec Kata, G. Bistrica 5, Solar Bara, Dugaves 10, Pücko Verona, Čentiba 5, N. 100, Lončar Mihal, Beltinci 1; Adolf i Martin Hozjan, Gabor Ignac, Črensoveci, Ivan Bohnec, Žizki, Anton Hozjan, Martin Kreslin G. Bistrica, Štefan Vučko, Ivan Maučec, Ivan Antolin S. Bistrica, Jožef Tonaj, Jožef Peterec, D. Bistrica, Mujdrica Mihal, Odranci, Mlinarič August so iz Hamiltona (Canada) poslali 187'64, Martin Hozjan, Chicago 55— Vsem darovnikom Bog plačaj! Marija, naša lüba Gospa, naj jim sprosi miloščo!

„Fantič le gori stani!“

Poberi se šatan! Zdaj smo vidili veselje posvetnih dečkov, radosti i sladkosti, štera jim posvetna „sreča“ prinaša. Ka smo vidili?

Ništerna teh „prijetnosti“ to je grehov, nema nikaj prijetnoga na sebi. Ništerni greh pa ma na sebi kaplo sladkosti, — pa ta sladkost je zagiftana. Pa to znaš, ka večkrat edna kaplica giffa vmori človeka . . .

Greh je ne nikše pravo veselje, greh je samo nekša mamica, štera človeka za nekaj hipov omami, ga nekaj opijani, njemi zmeša glavo. Gda se pa iz te omotice zbüdi, sprevidi ka se je vkano, gda se je dao omotiti; sprevidi, ka ga je greh ne osrečo, nego onesrečo.

Pri vsakom grešnom veselji se ponavlja to, ka se je godilo v raji med Evo i kačo. Stara kača, šatan, je izda stari lažnivec i slepar. Dobrikala se je Evi, delala se njoj prijateljica i njoj šepetala na vüha sladke reči: ka bi vama što prepovedao jesti, ka ščeta! Mene poslušajta, jaz vama ščem dobro! Samo vtrgnita i jejta, bota vidila, ka bo dobro! Oči se vama odprejo, takšiva bota kak bogova . . . Pa sta vörvala i vtrgnola i jela — i oči so se njima odprle — i sta vidila, kak sta osleparjena, v kakši prepad sta sünola sebe i ves svoj zarod . . .

Štara kača, šatan, ravno tak šepeče na vüha vsakšemi človeki pa tüdi tebi dečko moj. Greh ti riše prijetno i grešno življenje veselo! — Ti pa zdaj poznaš kačo. I gda ti šepeče na vüha sama, ali po svojih pomočnikih, zapeljivcih, — spreglej sleparijo! Zamahni, odvrni i stiraj od sebe: Ne boš me! Poznam te slepar! Med maš na jeziki, gift pa v srci. Poberi se, šatan! —

Odločen? Dečko ali ešče premišlavleš i omahuješ, na štero stran bi se odločo? Pravo ali levo? Čednost ali nerednost? Boga ali vraga? Ali ešče ne veš, ka je belo pa ka je čarno!

O ne, o ne! Zdaj že znam, pri kom sam. Nikaj več ne omahujem. Zdaj se že spoznam na farbe, pa znam ločiti pravo od leve, pravo od krivoga. Ne bom postavlaol več stvari na glavo, ne bom meo grdoga za lepo i lepo za grdo; sramote za čast i čast za sramoto; noroga za pametno i pametnoga za noro. Ne bom se dao vkaniti od sladke pa kratke omamlivosti greha, šteri človeka samo zagifta i ga spravi v žalost, nesrečo, sramoto, propast. Hoditi ščem po poti kreposti, pogumno se za njo bojuvati, ar znam ka me vodi po kratkom boji k večnoj sreči, velkoj česti, velkoj zmagi.

Dobro, dečko moj, dobro! To sam želo čüti iz tvojih vüst. Veseli me to tvoje spoznanje i te tvoj sklep. Blagor ti, či maš v letih mladosti, telko modrosti, ka prav gledaš v življenje, ka spoznaš, štera je prava pa štera je kriva pot i ka ti je v srečo, ka v nesrečo, ka v čast i ka v sramoto. Častitam ti, ka si obrno vragi hrbet zapeljivcom i nerodnežom, i se odločo za edino pravo: čedno, krščansko življenje.

O, da bi to spoznanje meli vsi slovenski dečki! I ka bi vsi napravili te sklep, kak si ga ti napravo. Ka nebi postavlali vseh stvari na glavo; ka nebi zamenjavali sramote s častjo, časti pa s sramoto. Ka ne bi mešali lepoga z grdim i noroga s pametnim! Ka ne bi zamazali najlepših let svojega življenja z največšimi grdobijami! Ka bi bilo že konec ednok dečkove sirovosti i razvüdzanosti preteпов i pijanosti ka ne bi bili slovenski dečki v žalost svojim starišom i dühovnikom, v čast svojoj fari, v ponos celoj domovini.

Ka te lepi cil dosegnemo, ka vse dečke s krivoga na pravo pot pripelamo, stavimo se šče malo i premišlavlimo življenje naših dečkov, kakše je i kakše bi moglo biti!

(Dale)

Vsebina.

	Stran
Rojstvo matere sv. Družine	1
Mali apostol	2
Rojstvo Marijino	4
Novomešni blagoslov	5
Neštarni pregovori sv. Frančiška i njegova vsakdenešnja molitev	9
Rojstvo bl. Device Marije	9
Znova je začno moliti	14
Debeli kovač kak angeo.	15
Prostost	15
Glasi iz doma i sveta	16